

[Justitsministeren]

Men det, man selvfølgelig kunne spørge om i tilfælde af denne art, er: når et flertal – og det var jo et klart flertal – nu ønsker den lovgivning fremmet, ville det så ikke være rigtigt, at de selv fremsatte forslaget? Dertil kan man selvfølgelig sige, det ikke er så let at udforme et indviklet lovforslag som dette her, men jeg kan tilføje i den forbindelse, at dels ville justitsministeriet selvfølgelig stå til rådighed med al mulig hjælp, dels havde vi igennem landsdommer Danielsen og hans udmærkede udvalg en så god ramme gennem formuleringerne, at det vel ikke skulle have været helt umuligt at gøre det.

Men nu har flertallet foretrukket at gå den anden vej og gennem folketingets beslutning pålagt mig at fremsætte forslag, og det er så sket.

Jeg kan vist nøjes med nogle ganske få bemærkninger som svar på de konkrete spørgsmål, for selve hovedsagen er jo drøftet adskillige gange.

Hr. Torben Lund spurgte mig, hvordan det forholdt sig med fraseparerede og fraskilte, hvis skilsmissen og separationen havde fundet sted inden lovens ikrafttræden, og om personer, der har indledt deres samliv inden lovens ikrafttræden, kan træffe aftale, hvis loven vedtages, om en fælles forældremyndighed. Det kan de efter § 9, så det skulle der altså ikke være noget til hinder for.

Jeg blev af hr. Estrup stillet forskellige spørgsmål. Et af dem var, om der i lovforslagets § 17 er hjemmel til at overføre forældremyndigheden, hvis der sker en faktisk sabotage af samværsretten, og det spørgsmål kan jeg besvare med et ja. Der er en adgang til at overføre forældremyndigheden i sådanne tilfælde.

Hr. Estrup stillede endvidere et andet spørgsmål vedrørende forslagens § 24. Forholdet mellem forældrene kan jo være blevet så dårligt, at det ville være i strid med barnets tarv og barnets bedste at opretholde samværsretten. Det er altså i en sådan situation, at der kan blive tale om ikke at fastholde den eller søge den gennemført.

Hr. Estrup var også inde på bestemmelsen om at spørge barnet, som vi jo har givet en formulering, der er blevet støttet fra anden side, idet hr. Estrup spurgte, om der ikke var nogen tvivl om, hvordan bestemmelsen skulle forstås. Jo, det vil jeg ikke nægte der kan være. Det er selvfølgelig ikke nogen klar in-

struktion om, hvad der skal ske i de pågældende tilfælde, hvor samtalen finder sted med barnet. Men vi har klart villet undgå den situation, at et barn skulle stå og vælge og føle, at det var barnet, der traf afgørelsen imellem de to mennesker, det formentlig holder mest af i denne verden. Derfor har vi givet det denne formulering, og jeg tror egentlig ikke, vi kan finde nogen bedre. Det er i allerhøjeste grad et taktspørgsmål for dem, der skal udsørge og tale med barnet, at de ikke nærmer sig den situation, jeg omtalte, nemlig at barnet føler, det skal vælge imellem de to, og at de samtidig faktisk også søger at få noget at vide af barnet.

Men både dette og andre af de mere detaljerede bestemmelser, der blev nævnt, håber jeg at udvalget vil tage sig af. Hvad angår ikrafttrædelsesbestemmelsen, vil jeg bl.a. henvise til, hvad socialministeren sagde for et øjeblik siden vedrørende de lovændringer, der skal foretages, hvis dette vedtages. Der må i hvert fald gå et stykke tid, før loven gennemføres. Men jeg forstår, man er enig i, at det vil være naturligt, at udvalget taler om alt dette, så jeg skal ikke gå i enkeltheder med det.

Hr. Arentoft fremdrog Jonsagen, og jeg havde også ventet, at den var blevet nævnt her under debatten. Det viste sig i hvert fald, at det var rigtigt, at den tilbageholdenhed, som der ellers er med at give tredjeinstansbevillinger i forældremyndighedssager, ikke blev opretholdt her. Når der er tilbageholdenhed med at give tredjeinstansbevillinger, skyldes det først og fremmest, at jo længere det varer med at få afgjort sagen, jo værre er det i mange situationer for børnene. Derfor er det meget sjældent, der bliver tredjeinstansbevillinger i forældremyndighedssager, selv om jeg må sige, at jeg får mange henvendelser om det.

Men der blev jo altså givet det i Jonsagen, og det var jo også rigtigt, for den afgørelse, der blev truffet i højesteret, fastslog jo noget nyt i forhold til dels de tidligere afgørelser i byretten og landsretten, dels vel også i forhold til det, man regnede med var retstilstanden, indtil højesterets afgørelse kom i sagen. Den kan have betydning i forbindelse med de videre drøftelser, der skal finde sted her i folketinget, det benægter jeg slet ikke, men på den anden side er de formuleringer, der